

ZSUBRITS ZSOLT

ÉRZŐ ÚTON

ZSUBRITS ZSOLT

ÉRZŐ ÚTON

ISBN 978-615-00-8734-4

Győr, 2020.

E-kötetet készítette: Dittrich Panka

Borító fotó: v. Bognár Imre Tivadar

elérhetőség: zsubrits.zsolt@gmail.com

1. Állomások

Bolond, ki nem hiszi

Láttam a tavaszt a tó tükrében
vígán lármázott hajló hullámon,
szürke szomorkodott az esőben,
színesbe öltözött friss fodrain.

Kóstoltam kikelet édes ízét,
narciszok gallérján lazítottam,
tegnap gyászát dobáltam szerteszét,
hús helyük aludjon elhagyottan.

Hallottam a rügyek pattanását,
felcsattant remény nyíló nyitánya,
több szólamban kacagva muzsikált:
Csupán csak egy áprilisi tréfa!

Fogtam langyos szellő szabad kezét,
táncba vittem, még meg is pörgettem.
Hova tette a bolond az esztét?
Itt van a jó idő! - Kinevettem.

Csudajó

Nevetni öblös torokból,
felhőtlen kacagással
éktelen térdcsapkodással.

Kilesni ébredő hajnalt,
az újat szülő ragyogást
mában tárulkozó titkát.

Beszívni illatos tavaszt,
lila akácos fürtjein
orgonabokor ágain.

Hallgatni csivites csodát,
eleven madárcsacsogást
gerlepár turbékolását.

Élmény

Ólomlába nőtt itt időnek,
s tájba feledkezett a szempár,
elnémult mind a perc, pillanat,
és feltárult az ég ajtaja.

A Forrásból szomjam kioltom,
a csillogó csiszolt részemmel,
találkákból titkok születnek,
mint eső, Nap táncából szivárvány.

Megöleltek virágos réten,
érintettek szabadon szélben,
hozzám is simult szelídsége,
szólítottak igéző fények.

Emlékét őrzöm

Emlékét őrzöm nyári estének,
fakuló fényeket figyelem lopva,
parkunk fáradt lombjai fednének.

A titkos vágyaink kérdései,
dolgos fakopáncsok koncertjei,
izgága mókusok vad neszei.

Fák őrt álltak, bokrok picit fáztak,
közelebb is hajoltak a rózsák,
hársillatban méhek tétováztak.

Már ébredtek a víg dalolók,
nyílt az éj a foltos felhők közt,
nyugalom puha csendje átkarolt.

Tiszta tekintetünk jövőt kémlelt,
talpunk alatt kopott kavics csörrent,
bátorságunk büszkén tovalépdelt.

Dobbantott szelíden szívem halkja,
mint kiscsikó zabolátlansága,
kiült az izgalom az arcomra.

Kedveltük a gondtalan perceket,
- Engedd el a rosszállást, félelmet!
Szőjünk erőssé tevő terveket!

Fent belénk nevetett a boldogság,
betakartam szép éji felhővel,
társunkká szegődött a bizakodás.

Kikelet-kor

1.

Aztán ismét kezdetét veszi
nincs megállás, sem lazálás
bármennyire is így szokás
az állandó és a biztonság
jó volt veled de induljál
engedlek add át helyed neki

és megérkezik felébred
beindul megint nekivág
kicsi krókusz déli oldalon
nyakasan kikémlel nyújtózás
lágymagy szellő a teraszon
fogócskázik ereje teljében

élénk cinkepár az avaron
olvadó kásahavat szimatol
újra kezdi éltét a domb a rét
napocska is fürgén ficáncol
próbálgatja máris melegét
szüless újjá tegnap teteme.

2.

Későn érkezett
sokáig csak halott arcát mutatta
s fagyos didergő szótlanság uralta
ám mégis újra öltözik
a tarka ruhatárából
búcsút int szürkének hidegnek
és bár gyöngyeit vajúdva szüli meg
szirmokban becézi viruló vágyait
könnyű könnyek között
nyílik makulátlan üde szelídsége
benne teljesedik be a remény
mutatja már előre vetülő varázsait
színeset álmodik a mába a holnap.

3.

Lenge virág a réten,
kíséri könnyed léptem,
minden madár az égen,
vígán dalolja éltém.
Örömtáncos az erdő,
fényt szórják koronái,
nekünk susog a szellő,
integetnek vágyai.
Simogató színorgia,
virágzó fák illata,
tarka tavasz kacaja,
szoknyás kislány mosolya.

4.

Megcsodálom a tavaszt
a színesen virágzót,
a reményt ébresztő óriást,
csendben fogan,
él és vacog,
ez is én vagyok,
hát ki is lenne más!

Nyári kalandok

1.

Hajnal pírja eltekergett,
dombra-völgyre betekintett,
színes szőnyegét terítette,
tarka lepkét megkergette.
Pirosban utazik a nyár,
lágyn lendül öröm útján,
Nap irigyen tekint reá,
viruló vörös fütyül r

2.

Fürtös szépség gyönyört fakaszt,
táncolni támadna kedvem.
Mint fűszálon harmatcseppek,
felszabadító fényfűzerek.
Bár " egy érzés sem végleges".

3.

Pazar pompa igaz arcod,
mikor is lakom jól veled?
Megigézel és delejezel,
elkápráztatsz színeiddel,
elbódítasz illatszéllel,
álomba ringatod szívem.
Virágaiddal átírod,
szomorúságom, bánatom,
elevenséget szólítja,

nyugalmad örök tónusa.
Bár nem is a lenge lelkem,
csupán csak a Hold ragyogott.

4.

Lehetnék kék dombok derekán,
az ősz hátán útra kél a nyár.
Lennék sárga, rétek redőjén,
vagy tán egy fa, finom fejdíszén
zöld levelek integetnének,
ághegyén maradást remélnék.

Fotó: Hidasi Zsolt

NyárON

Indulunk i a szabadba
ismét szabad
Fel előre délre a hazai tengerig
idén itt beszélni csak magyart
A sörök szerencsére interkultik
jól megfér egymásra öntve a Dreher, a Kozel, vagy akár a
guinnessi
a kézműves, a kis szériás, a helyi
az APA - IPA
lehet egyházi vagy épp munkáspárti
vagy a munkát (is) adó VOLT multi
Persze legnyugatOn, ott mindent szabadott
ott most egymásnak feszít a Kóla Coca és a Kóla Pepsi
A Balatonon még mindig a gyümölcsös a sláger (a
Hőgárden)
piacra ígyis-úgyis kevés kerül
elvitte a fagy, az aszály, az árvíz
vigye hát a kánya
ja és a multi
Megint valami új szériát dobtak ki a placcra
ennek még a habját is innoválták
Már csak abban kéne dűlőre jutni:
üvegből vagy dobozból orálisabb?
Ami tutti, egészen más
az élmény
marad az újrahasznosulás
egy darabig fenntarthatók maradunk

Parton napozók, gerjedelmet fokozók
kockélokban ízfokozók
Azért itthon szerencsére más a varázs
nem csupán a kőműves dekoltázs
Vattacukor a picúroknak
felhő mása az elvágóknak
Maci ice a bátrabbaknak
Kérem, itt mindent szabad!
Repülünk
Ha csak egyetlen egyszer
ám végre élünk
FélelemOFF
nyárON

Tanúim a kövek-kutak

Tenger felől sós lágy levegőt küld a
hajnali szárnyat bontó szellő, Tivoli
ma megint jót mulat, hegy ormán büszkén
állja a sarat letűnt korok villája.

Hol egykor égi istenek nászától
volt hangos e dús vidék, babérligetek
húsében pihentek lányok, asszonyok,
vágyaiktól kaptak erőre víg csobogók.

Óh, mond, mivé lesz Róma s a provinciák
mikor magához szólítja az árnyékvilág?
Bár kútnak-kőnek mind tudom a nevét.

Csarnokaiban ma csak a csend állandó,
noha tova libbent ezer s egy esztendő,
tanúvá nemesedett, mi hajdan virágzott.

Őszi szerelem

Lám, visszatértél, bár picit késtél,
hulló levelek, nyugalmas esték,
hűvös hajnalok jöttöd kísérték,
játszott, játszott a fürge forgószelel.

Lám, közelemben férköztél megint,
furcsán fázom, ülj is ide mellém.
Ne csupán átutazó vendég légy!
Fakuló fáradtságod csak legyint.

Lám, mily meghitt a csendes csobogás,
eltávolodnék tőled, hogy közel
is kerüljek kihűlt kincseidhez,
összeköt minket a változás.

Prágai szonettky

Szemünk elé tárult gazdag múltja,
hosszú középkor, gótika, barokk,
kézzel fogható nemes világa,
büszkék a tornyok, várak, s templomok.

Összekötött olykor közös érdek,
békére vágyott a Monarchia,
szellemi, művészi kincs temérdek,
s fordult Vencel király döglött lova.

Nyitottság nélkül nincs befogadás,
másságot ismerni kötelesség,
barátságot rejt egy találkozás.

Korsó, pohár mindig koccintana,
hadd csendüljön a finom nevetés!
Szívekben él a csehek mosolya.

Itt suhan az ősz

Itt suhan az ősz
rekedten ridegen,
mint valami hős
dombokon hegyeken,
hangosan zakatol süvölt
mint a vonat a vágányon,
utazó torkára sálat költ
a vágy, puha bársonyon
lépeget arébb a nyár,
vissza tekintve meg megáll.

Fák a ködben

Útra kelek keresni a fényt,
tavaszi tájban megint fürödnék,
becézve simogatnám a nyarat,
keresném hol hegyi patak fakad.

Útra keltem feledtem a meleget,
hideg homály lepte a lelkemet,
mint őszi erdőben fákat a köd,
takarta árva álmomat a föld.

Víztükrön

Föntnek a lent mása
ha szólal varázsa,
magasra törekvők
mélyben még szendergők,
gerincesen állók
hamvas hajladozók,
kacéran égbe tör
hajbókol víztükrön,
legyinti lent vágya
felhők fodrán álma,
hol árny, fény felfakad
tükörkép ugyanaz.

Novemberi séta

Nap sugarai táncolnak
a megfáradt ágon, lassuló árnyon,
lehulló leveleken szusszannak.

A létezés lüktet közel s távol
hallom-látom e csodás hajnalon,
öröme mindenben ott dalol.

Ami boldog csacsog, csillog
nevet, mint önmagáról megfélelkező
játsszó gyerek, aki kint is, bent is ragyog.

Vajon az összes pillanat esztét veszti,
hogy ajándéka a végtelenség legyen?
Vagy csak csábító káprázat
az ilyen mámor csapodár természete?

Vajon a báj mindenben benne rejlik
és rajtam áll, netán bukik,
hogy észre veszem-e?

A lét szépsége megbújik, ám mégis előtör
hiába fakult, árvult el,
mint e magának való őszi november,
hangját köszörüli, be is takarózik,
különös öltözékét
még kölcsönbe se adja oda.

Szép ez az ősz

Szép ez az ősz,
lombok ritkás fonatát fésüli
festi újra lágy szellő s a fáradt Nap,
a vad szél úgyis borzolja, kócolja, ha fagy.

Szép ez a csend,
amit még e nyár utolsó próbálkozása szült,
hadd érintsen palástjával
a langyos este és a Hold.

Szép ez a semmi,
lelkem fáradtságát is elűzi,
nyugalmával betakar az éjszaka hűvös fénye.

Szép ez az időtlenség,
lassan nyúlik, szikkad, szakad a tegnap hálója,
és táncba hív milliárd csillagremény.

Itt a tél

Vártam várad előtt,
hajam hozzád érve
elbújik fészkedbe,
meleged megtörött.

Engedj be!

Fönt álmod körözött,
ápoltam harangod,
hangoltam haragot,
szóra bírt örömöd.

Engedj be!

Hívtalak, elmentél,
takaróm fázott már,
száraz csuhé a nyár,
dacból megöleltél.

Engedj be!

Hangosan remegtél,
hó lepi lépteid,
nyikorog kitekint,
kavicson itt a tél.

Télen

Lassuló percek szítál a köd,
benne szunnyad mindegyik érzés,
jó megpihenni nyugodt a vágy,
betakar ringat őriz a halál.

Hűvös reggelen alszik a táj
nem mozdul fagyott folyó vize,
partot ért csónak és a remény,
megfáradt faágon hűvös a fény.

Jégtáblán vesztegel a magány,
megnyúló árnyék növeszti hasát,
ma éjsötétbe fordul a világ,
rövidül nappal elhagy jóbarát.

Fotó: v. Bognár Imre Tivadar

Fehér a hó

fehér a hó bízató
fehér a ház a lármás
fehér a toll puhatol
fehér a szó nyugtató
fehér a kép egyet lép
fehér a vágy álmod lát
fehér a dal táncolva
fehér a gomb megfogom
fehér minden hang sincsen
csak fehérségem

Szomorúan

Elment az ó, és meggyötört,
Elmúlt az év, a tobzódó,
Eltűnt a láng, fénye megtört,
Elbújt a jó, a biztató.

Elsietett sok-sok ünnep,
Csomagolta ajándékát,
Elvitte a nyüzsgést, a neszt,
Szilveszter éj mulatságát.

Dagadt a has, üres a tál,
A mozdulat másfél mázsás,
Elnémult a harang, a zár,
Kihűlt a kávé, a lakás.

Gyertyalángban izzás lohadt,
Szürkébe öltözött a táj,
Homályában élmény porladt,
Keserősége visszajár.

Ahol nyugalom honol

Ahol nyugalom honol
lélek békéje hangol,
csakis a csend dalol
több szólamban játszik,
s míg a fák színeit
ringatja e meghitt,
nyárba utazó vágy
kíséri egy fasor illatát

Fölöttem...

Fölöttem ég színében kék,
alattam zöld megtartó Föld,
mögöttem mindig a múlt
minden pillanatot hozzá ölt,
előttem út együtt haladunk.
Az éj szélén kerek karéj,
Hold ül a torony tetején.

Elcsituló félsz

Majd elcsitul a félsz,
még felhangzik a mélység csöndje,
lassan tisztul az ég,
s békét sóhajt a tó vize.

Szelíd hang frissen kacag,
szárnyat bont szív szerető népe,
örömkönnye szalad,
mint hegy szájának öltött nyelve.

Hajnal-ciklus

Ébred a hajnal csend ül a tájon,
simogat szellő pihen az árnyon,
vízbe merülve tűnik az álom,
madarak dalolnak már a fákon.

Halkul a hang az éj színén,
halkan szól a pír ég csöndjén,
hallgat még réten a zsongás,
hallgatom, hangja rám talál.

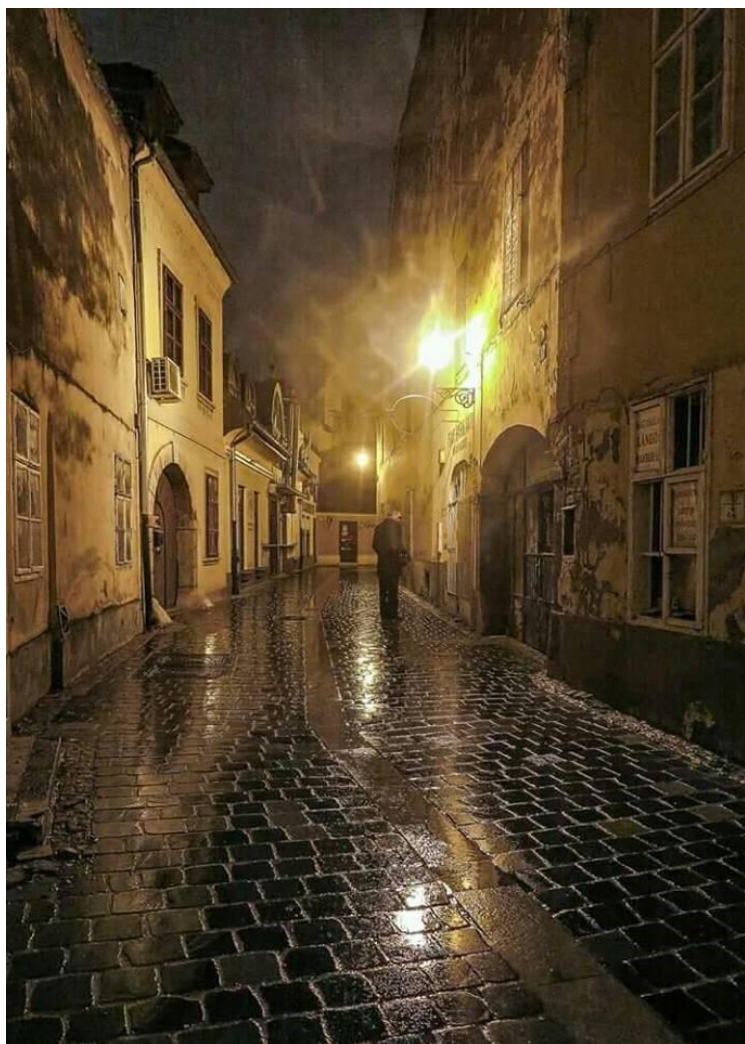
Hajnalban sejtelem lépdél,
halkan hoz hangot a reggel,
hallgat színében a varázs,
hangja csupán egy állomás

Álmok súlyától ébred a hajnal,
ködbe merülve még el-elréved,
ásít hideg mozdulatlansággal,
Nap sugara színez tükörképet,
új ruhába bújik bátor vággyal
váram, folyóm, s a táj újra éled.

Este a városban

Magára ölti új ruháját az ősz,
ahogy a lélek színeiből szövi
a lüktetését, ha gyászát leveti,
magányos ablak szélén remény időz.

Párával takarózik be az este,
hűvös csendet hint az alvó város,
már csak az utolsó sétáló hangos,
mint lámpa fényétől az utca köve.

Fotó: v. Bognár Imre Tivadar

Ráérős reggel

lopva kilestem
hajnalok titkát
fényét kerestem
sötétség viszlát

csendben füleltem
halkan hajolt rám
bízva becéztem
el sem szaladt ám

arca előtt ültem
sárgán süttött már
lassan ébredtem
velem virultál

harmatra léptem
könnynek elkértem
virág nyílt réten
kisimult lelkem

élesztve napom
melegét kérve
még egy kis bókot
súgjon türelme

Elmúló

elrepült a nyár az éltető fény
tova illant tegnap s vele a remény
egyedül maradtam sűrű a köd
összehúzza árkait a zord föld

deres reggelen ázik a varjú
a múltó idő most lesz nagykorú
elveszíti mind miben tobzódott
gyászolja kincsét mitől boldog volt

vár a csend mint elhagyott állomás
egymást vigasztaljuk ahogy két bajtárs
a hideg mozdulatlan hív a táj
futnék szaladnék sehol sincs határ

Állomások

Mindig ugyanúgy a semmi köszön vissza,
hangtalanul henyél a szürke szánakozás,
ismétlődik az idő megszokott ritmusa,
tompán érkezik a váratlan vallomás.

Kegyetlenül lesben áll, rombol s szurkál,
megrebben egy felismerés a fényben aztán,
a lélek simogató érintésekre vár,
hogy a halott elevenné eddze magát.

Csakis csodálatosat teremt a holnap,
fészekrakó gólyát, virágba borult fát,
az elfáradt tervek új erőre kapnak,
pillanatokból építi fel a vagyonát.

Érző útON

Érző úton színes a perc
lűktet szívemben egy vers,
szomorún szürke az aszfalt
virul még másik tavasszal.

Ölelnek ringatnak a fák
átszűrik az út porát,
élővé bíborrá vággyá
virágzó tájjá holnappá.

2. Szívinduló

A város felett

Éjsötét takaró borítja
s legyinti felhő fodrát álmunk,
ábrándozunk, mint egy leányka,
égbe kiált kacéran vágyunk.

Egy dal száll szelíd folyók hátán,
mesélne hidakról, reményről,
mohó tekintetünk zaj csupán,
repülünk a csendkönnyű felhőn.

Szemcsillogás találkánk helye,
hol szivárványt színez a holnap,
a tornyokon túl csak te meg én,
szárnyam legyen, míg csóкод olvaszt.

Lágyan ringóan érzem heved,
szűk utcákban rekedt a hideg,
rebbenésünkre Hold integet,
büszke lépcsőkön visszanevet.

Szívünkben költözik a dallam,
csillagok közt táncra perdülünk,
bástyafokán szélkakas virraszt,
kéz a kézben együtt nevetünk.

Csak

Csak magamat hoztam,
semmi álarc rajtam,
szólítom, mi remél,
tüzese hozzád ér.

Csak szavakkal mondom,
elcsuklik a hangom,
vágyaimec ézi,
nem féled hallani.

Csak érintenélek,
csendben éreznélek,
énnénk túlsó partra,
a szív dalra fakadna.

Csak dúdolnék néked,
táncolna szép lényed,
szelídes szavakkal,
igézőn borzolna.

Csak magunkat néznénk,
napsugarak fényén,
ragyogna vagyunk,
legdrágább önmagunk.

Egyszer még

Egyszer még hallgatnám hangod,
szólna szavad végtelennek,
távolban tengerhullámok
integetnek szabad szélnek.

Egyszer még ringatna nyarak
szenvédélyes hangulata,
fognám féltőn forró vágyad,
tenyeremben felkacagna.

Egyszer még oda is bújnék,
hol kócosak a bokrok s fák,
ismét biztatót danolnék.
Boldogság rövidnadrágban jár.

Egyszer még összeérik
a csend tekintetünkben,
mint mélységek fölött a híd,
a hiány is megszűnőben.

Egyszer még megcsodálnánk,
ahogy a Nap utolszor még,
útra küldené földi báját,
és lüktetése nyugvóra tér.

Dobbanna még egyszer a szív,
aztán elnémulna végleg,
mint tűzben a fáradt főnix.
Más hajnalon újra ébred.

Elhittem

Elhittem, örökké tart a nyár,
fodros felhőn minden átragyog,
réten tarka lepke játszadoz,
szivárványt ölt magára a táj.

Elhittem, mindig együtt leszünk,
mint az éjsötét s a fényes Hold,
titkunk egy megfejthetetlen kód,
csendet rejt jelöletlen jelünk.

Elhittem, rólunk szól ez a story,
minden mozdulat, szó vigasztal,
mint felkelő Nap az új hajnalt,
olyankor nehéz kimondani.

Elhittem, szavaknál több a tett,
te simogatsz, én erőt kapok,
hallgatva kísérem bánatod,
egyszer csak az ősz is itt termett.

Kerestem-kutattam

Ültem a virágos kávéház teraszán,
mohón kerestem-kutattam a a a, Nőt,
akiért az egész hazám elárulnám,
akiért anyámat is odaadnám, sőt...

a csillagokat az égről mind lehoznám.
Hol egy létra? Kerestem-kutattam jobbra
meg balra, hogy ígéretem megtartanám,
lehetne szőke, vagy vörös vagy épp barna.

(Mármint ugye a Nőő, nem ám a létra.)

Csakis őt, azt az igazit, tán tégedet
keresnélek-kutatnálak szívemmel,
mint hajnalban a Nap az alvó rétet,
de mit veszek észre a szemeimmel?

Ez egy kávéház!! Mit keresek én itt?
Illatát imádom, ízét ki nem állom.
Nyelvem soha nem érintett ilyen ízt.
Hiába, az udvarlás nem leányálom.

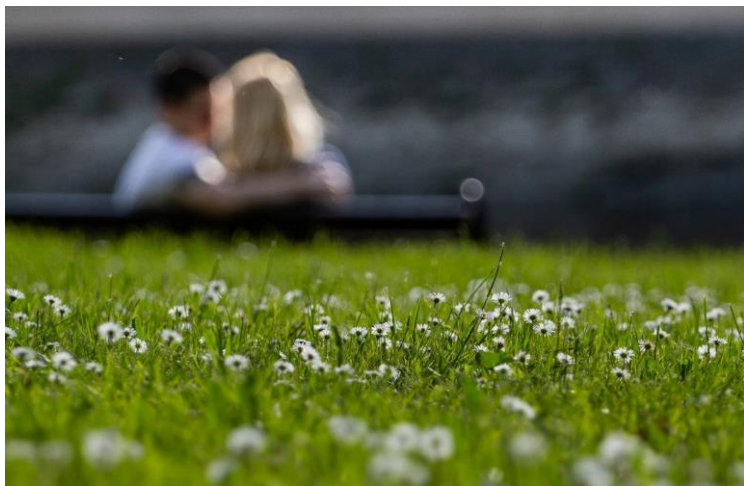
Maradandó

Néha kevés minden szó,
szél szüli kiáltásom,
visszhangozza mi múltó:
elrohan ifjúságom.

Talán, ha égbe szállnánk,
tisztá létünk oltárán,
megint dalra fakadnánk,
sóhaj hajolna hozzánk.

Libbenve visz szerelmünk,
ringatna álmok útján,
szépet szavalva nekünk,
szerencsénk csillagzatán.

Érintésed őrizném,
mint kisgyermek mosolyát,
fellegekig terelném,
fényességünk ragyogás.

Fotó: Bóka Zsuzsa

Merengő

ami vagyok arcomon
elmerengtem múltamon
hozzád szóltam szótlanul
szépségem sosem fakul

hajnalban hozzád bújtam
igaz szavakra vágytam
kérlek, bontsd ki lelkemet
érintsenek fellegek

Milyen furcsa

Milyen furcsa, ahogy visszatérsz,
fodrozódó felszín, fojtó mély,
bárcsak nevetnénk megint, mint rég,
arcom kezedben felejténém.

Mily nehéz elengedni újra,
és a lelkem hiánytól fázik,
amint sóhajom köréd fonja,
keserű, panaszos hangjait.

Milyen különös, ám véget ért,
banális ritmust dúdol a szél,
hömpölyög a tömeg, zúg a tér,
megszólalt az éhes szürkeség.

Mily személytelen ma az este,
mint a fakult festmény, csak lógott,
szavát szemem hiába nézte,
arctalan bolyongtak csillagok.

Összhangban

Kérdelem nevetésed
szívben kicsiséged,
hogya válaszolnál
odabújnék hozzád.

Hallatszik halk himnusz
ráz ritmusra ritmus,
vágyaink vad tánca
fellegekig szállna.

Csendül csacsogásod
bájos bujaságod,
lélegzetnyi szünet
szemeivel nézlek.

Megforgatlak dalban
finom mozdulatban,
álmok földje ahol
lelked hozzám hajol.

Együtt boldogan

Hajolj halkán hozzám
szavaljon szép szemed,
szerelmesek tüze
járja át szívemet.

Ölelj meg gyengéden
karoljál boldogan,
szomjas ajkam megint
ajkaddal édesítsd.

Ne múljon el a perc
míg a Hold ránk tekint,
arcod arcom Napja
mosolyod simogat.

Lelkemet a lelked
dallal érintse meg,
és hallgassuk szótlan
mi ketten boldogan.

Az ékköved

Fényfüzér fürdeti a kék szemed
az ékköved,
napmelege növeli a lelkedet
a lelkeket.
Öleléstől enyhülő a lejtmenet
a mély remeg,
kedvességed puhítja a köveket
zord hegyeket.
Szelíd szótól csitulóban fellegek
ha kellenek,
s hallgatlak míg tapintja kezed
a szívemet.
Örömünknek forrás víze fakad fel
ringat el,
tisztá hangunk ragyogja át
a moráját.

Kérdés

Mégis mi maradna nekem,
ha egyedül búslakodna
szeget fejjel félős telem?
Feszít fojtón, lassan múlna

csak, tűnt éveim melege,
míg egymásban mosott arcunk
magára maradt, hidege
idővel enged, puhulunk.

3. Üresjártat

Ellentmondóka

mélységek magasa
vágyaim kételye
emlékek féltése
világom határom

ölelés borzolja
kézfogás öröme
üresség teltsége
akarom feladom

színeknek színárnya
évszakok szépsége
érzések ereje
hallgatom kimondom

Csupán egyfélén

Hol fényes és árnyékos egybesimul,
hol a búskomor és öröm meglapul
mint a búbos kemence hajlékában
csahos kutya és macska barátságban.

Ahogy igazságtalanság robaja,
hosszú téli estének fondorlata
mint frissen főzött kávénak illata
elvegyül a derű ártatlansága.

Amint vándor alakjáról leváló
sár és arany köszön az eliramló
tétova közelségnek - messzeségnek,
nincs jelentősége rútnak vagy szépnek.

Ha az éhség és a vágy együtt égnek
a lámpák, a tiszta és éber fények
mint a gondoskodó felelős szülők
éltetik a rombolót s építőt.

A csend ünnepén

Egy érintés a létezés,
bánatom minden cseppje méz,
tenger hulláma sose fél
tajtékja tornyosul fölém.

Halk sóhajtás a létezés,
gond, gondolat nyugodni tér,
békeesség virágozik helyén,
szelíd mosoly tekintetén.

Vagy elmúlás a létezés,
a halál megváltást ígér,
addig pedig sorsom kísér,
mit ad, azt elfogadni ér.

Rőt vad vágy a létezés,
mondom, kiáltom az érzést,
ami a szívből szól felém
ezerszínű szivárványként.

Szép pillanat a létezés,
falakat bont a kedvesség,
halkan hálámat rebegném.
Most ünnepelek a csendesség.

Azt hiszem

Csöndem fedí árnyam
mint halkan hulló hó a talajt,
azt hiszem olyankor ismerem magam
tudom milyen bennem a fájdalom
miféle mikor félek
ha a kín gyötör
és egy váratlan vulkán kitör,
ott belül,
vagy hogy mennyire izmos az irigységem éppen,
mikor érzem erőm
ami kiemel a mocsaramból,
bár leginkább azt várom
mikor szárnyat bont boldogságom
olyankor madarat lehetne fogatni velem.
Néha csak azt hiszem
hogyan ismerem magam
mert távol tévedek önmagamtól
mint a fehér-fekete elhagyott színeitől
akkor megint keresem magamban azt
a valakit, vagy valakit
aki örül, nevet, kedvel engem
talán ő lennék én
ha valami végre arrébb húzná a lepelt..
Olyankor csupán a pillanatot kérem
mikor a fájdalomon túl
rám mosolyog a Napom
ahogyan a bátorságom felülírja félelmem
szeretem, amint irigységem megsimogatom.

Némaságom

Szerelem győzi le a halált,
míg a szívem énekli dalát.
Eleven lélek ropja táncát,
vágyaimban vigyázzák álmát.

Mindenki minden, és mindig,
próbálkozom a végtelenig.
Szétfeszít a tudatlanság,
ijesztő a bizalmatlanság.

Félelmeim gúzsba kötnek,
fájdalmason színek születnek.
Harmónia buzog bennem,
mint ahogy kinn a természetben.

A csönd cseppekben csillan csupán,
fürge folyam holnap tavaszán,
fényében fürdik a hold s a nyár,
nevet a csönd cseppjében a táj.

Egy pillanat

egy pillanat csak az egész
melybe mégis mind belefér
a tavasz, a nyár, majd az ősz
végül a tél rak fészket itt

pillanatban boldogság van
ragyog az öröm a mában
csillognak pikkelyek tavon
elringatnak hangulatok

bár lobog bőszen Nap tüze
szívforró a puha pázsit
érkezik majd a búcsúzás
leválás és nagyutazás

kudarc tör magának utat
megszólítja a bút, a bajt
egy pillanat csak az egész
elmúlni mégsem akar még

Egyedül ébredtem

Egyedül ébredtem tegnap,
alant sötétség suttogott,
baljós árnyék borzongatott,
mélyben hideg álom lépdelt,
kísértett, s elhagyott végleg.

Egyedül ébredek ma is,
fent a boldogság táncot jár,
kikelet dúdolja dalát,
lágyművészi virradatát,
neveli narancssárgáját.

Egyedül ébredek holnap,
kikandikál ébersége,
simogat lágyművészi lélekszépe,
emelkedik, majd mosolya
megérint, és vágya tiszta.

Egyedül ébredek mindig,
útra kelek, miként a Nap,
tüzes reménye megmarad,
feketéből fénybe török,
ahol a mély s az ég örök.

Egy érzés

lűktet a varázs, szárnyaló szeretés,
rianása parázs mesés lebegés
egyszer felkap, és magasba röpít,
másszor gyötör még, kint benn bodorít,
mindenik cseppje méz, megrészegít
játszik deleje, mint árvalányhajjal
a szelíd szellő semmi zajjal
mint hullám fodrán, víg viasz,
fénylőn árad a vigasz

Hinni fogok

Hinni fogok oly nagyon,
mint iramlás patakban,
hinni akarok s tudom,
erős a hit, szárnya van.

Reményeim folyamok,
hű társam a bizalom,
így szebb lesz a holnapom,
haladok, mint évszakok.

Megindított s indulok,
áttörve gátat, falat,
hitemmel mennyben járok,
mámorosság tör utat.

Gondok mind elnémulnak,
meghatódik áradás,
fáradt felhők elbújnak,
havas tájon ragyogás.

Írás készül

ásít álmosan minden szó
hangjuk meglibben nyugtatón
csendességüknek most viszlát
súlyban a nehéz felkiált

papíron szusszan számtalan
ötlet majd story de nyugtalan
kalandoznak ábrándoznak
árkon-bokron átgázolnak

savát-borsát adja érzés
mint fűszerek leves ízét
forog halad időkerék
percben pillanat szökik rég

összeálltunk a mű meg én
elengedni mégis nehéz
útra bocsájtom hadd menjen
s integetek viccesen

mit is kívánhatnék neki
legyél olyan mint egy zsepi
a könnyeket töröld szeresd
erős vagy és puha: ne vess

Költészet napi

Most megint azt a dalt dúdoló,
az emlékek körtáncot járnak,
s a rejtélyek színei lágyak.
Elvégzi az ég tisztulását.

Szivárvány ragyog pompájában,
azon az úton csak csodálat,
szabad szívben szelíd imádat.
Látványt ízelem, mosoly társam.

Mint virágoktól viruló rét:
zöldek, lilák, sőt sárgák között
fürgén és szótlanul szörfözök,-
elém is tárja természetét.

Könnyed vers

Mikor egyedül vagyok
kísérnek fenn angyalok,
amit dongnak elhiszem
szárnyaikat fényezem.

Mikor egyedül vagyok
zajosak a sóhajok,
bátorságom megremeg
szótlanságba betemet.

Mikor egyedül vagyok
vágyaím oly sötlanok,
elhagyom a késztetést
könnyedség szül neszezést.

Mikor egyedül vagyok
a csendben társat kapok,
egy-egy bókja felemel
el-el kapom röptében.

Mikor egyedül vagyok
szabad szélként szárnyalok,
erőt ad képzeletem
álmaimat színezem.

Magammal találkozni

Ma megint találkozni fogok magammal
felkeresem a helyet,hol leginkább lehetek
ott nincsenek indulatok, dühök, haragok
túl jutok,mint hegymeneten, az agresszió
megküzdök sértődéssel és fájdalmakkal
na, végre hazaérkezem, és hiányzik valami
ami szenvedélyt, tüzest adott, megríkatott
így hát megyek oda, honnan elindultam
már kézen fogva ballagunk

mint az arany és a sár.

Még nincs itt

Mélyre hajolnak a fáradt faágak,
árnyékban némán pihen az alázat,
még nincs itt az ideje félelemnek,
noha valahogy halottan is élnek.

Mikor a nehéz földről elillanok,
elkísérnek a felszakadt sóhajok.
Lassan lépek dalra fakasztva mécseset,
ne hogy elkerüljem az öröklétem.

Még nincs itt a nagyon várt feltámadás,
feltárulkozás helyett várakozás,
így állomásként várom a vonatom,
kiszállunk-beszállunk, s tova suhatol.

Ünnepi fényt csiholok a sötétben,
átutazók, nincstelenek börtönében
világítana, mint kandeláberek.
Egy földre ért kósza levél megrepeg.

Megint otthon

mikor hazatérek
nyugalom elringat
mint csónakot folyó
tartanak a rendek
csak a csend állandó
a béke simogat
előbújt a mélyből
rálátok reményből
nem fog rajt az idő
csak a szép tündököl
szeretik így örök
akár a szótlanság
égbe kiáltják hangját
visszhangot visz a
szél és azt is hozza

Papírkönnyű

Mikor egyedül vagyok
kísérnek fenn angyalok,
amit dongnak elhiszem
szárnyaikat fényezem.

Mikor egyedül vagyok
zajosak a sóhajok,
bátorságom megremeg
szótlanságba betemet.

Mikor egyedül vagyok
vágyaik oly sötétnek,
elhagyom a késztetést
papírkönnyű neszezést.

Mikor egyedül vagyok
a csendben társat kapok,
egy-egy bókja felemel
el-el kapom röptében.

Mikor egyedül vagyok
szabad szélként szárnyalok,
erőt ad képzeletem
álmaimat színezem.

Takarásból...

takarásból csak előtört
okoskodom fényed előtt
tudni vélem lepel mögött
kérdéznék is kicsit később

szólalnál is, ha nem bánnám
alázatban szívem látnád
válaszodat megtalálnám
szégyenben az árnyék- ábránd

Csendmelléki zönge

itt most az egyensúly a lényeg
harmóniában játszadozik
az igaz és a hamis
és sötét világossal váltakozik
míg ajtót nyit egy fal
színeket dalol a háttér
lármás tömött szikla
hangos ablakán át
a csend mellékszöngéje lesben áll
titkait magába zárta

A kéz

Sikert megmarkoltam,
gazdagon csillogjon,
ne hagyj el - szorítottam,
csak nekem tapsoljon.

Eltakartam szégyent,
pirult helyettem is,
nem éreztem kényszert,
mutattam fityiszt.

Simogattam nyakat,
gyönyört érintettem,
keblet, bársonyvállat
ujjammal becéztem.

Emeltem szív vágyát,
egekbe költözött,
ringattam szép álmát,
ünnepbe öltözött.

Haragot tartottam,
s dédelgettem békét,
dühöt megnyugtattam,
kértem irigység esztét.

Törődötté váltam,
a gondok kikezdték,
fáradt a munkában,
vastagítom kérgét.

Utamon elkísért,
ír vörös betűkkel,
köszönöm hűségét,
úgysem felejttem el.

Ahol én látom

ahol én látom ott mindig halkuló a fény
jelekben játszik pille dallamot a sötét
ahol én látom ott nincsen nyoma szavaknak
csend szavai színes hangokat kacagnak
ahol én látom békét álmodik a remény
mikor felébred örömét szórja szerteszét
ahol én látom nyugalmast rajzol a vágy
kontúrába mártja báját az örök talány
ahol én látom láthatatlan minden más
mozdulatlan mérték kísér fényeken át

Bevégzés

Vágtat velem valami vészes
Éjsötét éktelen évek
Gőzöm gerjed s gázolok
Záporoz zúdító zajom
Egyensúlyban elengedem
Tartom tovább töredékem

Fotó: Erdős László

Végtelenül

Reménység és elmúlás együtt járnak,
színe-fonákja örök változásnak,
az idő malmától kaptak cseppeket.
Mozdulatlan, mint egy zsémbes vénember,
kérdőre vonja könnyed szabadságom.
Remény végtelenséget birtokolja,
jelen járdáján járva hisz holnapnak,
elmúlás markában rejti álmait,
csillogó varázsló villanásait.
Békeszigete, hol ébren álmodok.

Az idő végeességében csupán röpke pillanat,
mit az óra mutat, míg kattognak fogaskerekei
ám az időtlenségben elvész tegnap, ma, s holnap,
boldogság és derű az örök mostnak gyermekei.

Erdei séta

A csendben megtalálom mi fontos,
szivárványdallamú a szótlanság,
éltető forrás csak csobogj, csobogj,
dalod vidáman visszhangozzák
fiatal fák és sokarcú bokrok,
pihentető zöldben egy-egy virág,
fenn az égen akácillat bolyong,
lépteim úttalan utak csiszolják.

Ihlet nélkül

üres a szoba nem dalol a nyár
sunnyin hunyorít a néma szomorúság
hiába megint elhagyott a színes az elevenen
játsszó zöngés
mint olykor a lét boldogsága mit nem ápol se kéz
se lélek
odvas fába szorultak a rímek
mit holnapra kívágni muszáj
és más bolygóra költöztek a képek
súlytalanul indulok tovább
lépéseimben ezer tonna sóhaj

Lépéseim

Lépéseim álmodják
fényét az elmúlásnak
múlt idők táncát járják
búcsút intve az árnyak.
Mind mi szó sőt mozdulat
egyszer úgyis felsejlett
hangjaiban hangulat
mit békében feledett.
Fordítanék egyet még
mozdul mozdulatlanság
álarcát levenni kész
emlékezés hajnalán.

Megőrizlek

Méla bús hiú szemeimmel
láttam a mélyet, az iszapost,
nem fogadna rám ki irigyel,
ismertem nagyurat, haragost.

Bajlódtam démonnal, lángnyelvvel,
lázadtam, szabadon szerettem,
mulattam feszes farú nőikkel,
nem törődtem hazug lidérccel.

Lelkemnek roskadozva hittem,
szaporáztam, hol madár se jár,
háború dúlt odakinn s itt benn,
váratlanul reám találtál.

És dallá lettél, dallá váltam,
kérdés maradt, választ elvittem,
olyan nem volt, hogy meg-megálltam,
szépült törődött kérges kezem.

Hősi földön maradni muszáj,
tűntek el évek, égtek érvek,
nem akarok emlékezni, fáj,
időmben mégis megőrizlek.

Két tanka

része lenni egy
nagyobb egységnek csendben,
benne lüktetni
szélben, szépben, a létben,
ahogy tengerben a csepp

erdő sűrűjén
vezetne a szűk ösvény,
lépek letérek,
tövisek és fényfürdők,
kihagyhatatlan kérném

Négysorosok

van mikor elég a létezés
visszajelzése a nevetés
csak azt kaptam, mit odaadtam
érettem nem is olyan kevés

test lüktet érzékiségében
lélek ég szerelem tüzében
szellem szava együttérzése
s lennék az én, egy kis időre

egyensúlyoz súlytalanul
szenvedély s biztonság köröz
megtartás s engedés pörög
sejtelve szól vágyakon túl

Magas dombon

Nem fontos ami tegnap még meglepett,
indulatokból várat is épített
a tudatlanság, noha értelmetlen
az ostrom mely győzelemért menetel.

Sétálok a mának magasabb dombján
és pihenek kezem kérges sóhaján,
míg tova visz egy sikeres gondolat.
Viharban bevonják a vitorlákat.

Kevés ami úgy maradt, ahogy hittem,
bár kis indoklással úgyis lehetett,
flow inkább lebegés nem áramlat.
Álmaimból holnapra mennyi marad?

Kérdőjelek

A kérdezés folyton meggátol,
várva várt szerencse elpártol,
miért e gond vaksi gondolat,
az ösztönző mégsem mozdítgat?

Fejben ezer s egy éjszaka,
indoklást elmélet kioltja,
szív érzéseket kavargat,
érezem-e rostámon fennakadt?

Miért nem és mégis mozdulok,
lélek tartalmától ragadok,
megkötöz fogva tart sőt kínoz,
meggyötör kifeszít és béklyó?

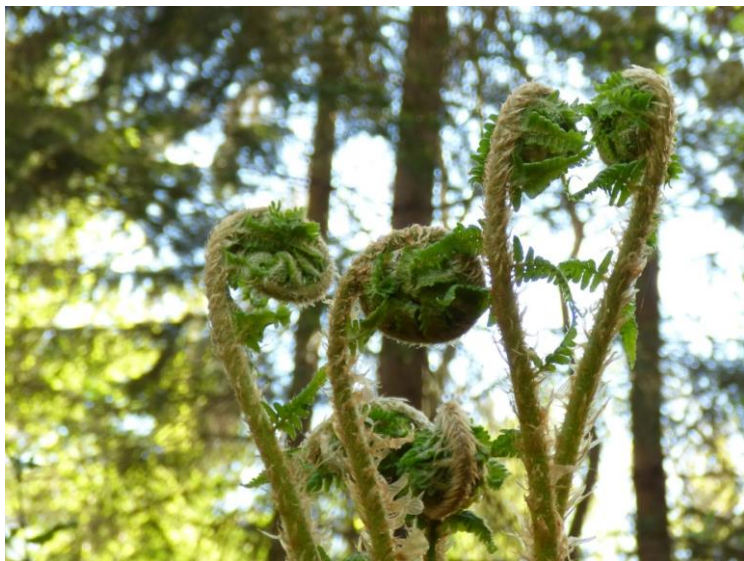
Mért van értelem ha nem segít,
mért e gerjedelem mi feszít,
mi légyen ha nincsből vár ura,
Én vagyok sok kérdés orvosa?

Kedves kis emlék

Kedves kis emlék odaült mellém,
halkan hajolt, története átkarolt,
fülembé súgta, szívembe szúrta:
a szerelem számít, elmúlás ámít,
órám mutatója a perceket hajtja,
az emlék súlya, mint egy metafora,
gondolataim kikapcsolta,
én kaptam többet, még többet,
hisz én voltam a könnyebb,
s ott a parkban egyg  is váltunk,
 szi levélként hullt számolatlan pillanatunk.
Az  r kl t csendje köszönti emlékét.

Paradoxonok

örül a tavasz
virágok a gyermekei
minden színvillanásuk hálaadás
paradoxonos a létezés
lehetetlen a lehetséges
"imádok élni" mondta a halott
ez még csak az első lépcsőfok
háborog a békém
békülne a háború ellenpontjaiban
büszkén viseli szégyenét
figyelem figyelmetlenségem
elmém szelídében
szív szépségei szivárványt színeznak
rútnak örül a tavasz

Fotó: Árpás Márta

Legjobb otthon

Ma megint otthon maradok,
hadd ragyogjon fel a legszebb csillag,
a különleges, a soha sem szunnyadó, a Napom.
Ezerszer bejárom minden zúgóját, hajlatát,
rejtélyek szigeteit, a szelíden csobogót.
Ó! Egészes, magával ragadó dimenziók!
Táncos lábú évszakok nyomába eredek.
S a színek, némi útóízek álomutazásra indítanak,
virágtól viruló kertben a tavaszmadár kéken dalol,
dallá leszek én is, s útra hív a nyár.
Ám otthon maradok.
Legnagyobb szám a szív bősége,
a benső és a nyugalom,
végre mosolyra ívez a szám.
Velem kacag a habókos április,
és felmelegíti tűzhelyem
lényem aprócska sejtjeit,
lángrózsa bontja szírmait,
belefeledkezem egy érzésbe,
rabul ejt múlt, jövő s itt-most a jelen.
Emlékszel? Csak a csöndünk csacsogott,
együtt hallgattuk, csak te és én,
rojtos szélű takaró takarta el ráncaink,
a megmagyarázhatatlan, a harmónia
játszott kirakóst,
majd a kéjédes messzeségbe feledkező vágy
érintőlegesen gyengéden karolt át.

Itthon pillanatonként változik a táj,
mint a vonatablakon túli szép új világ.
Integetünk egymásnak.
Ó! Mennyire nem férek a bőrömbe!
Magamra öltöm a legújabb szimfóniát,
cseng-bong, szíren hangján szólít,
zakatol a boldogság, a drága kincs.
Bárhol is járjak, vagy épp álljak,
magamban mindig otthon vagyok.

Nosztalgia

A házak ugyanolyanok,
mindegyik út s a padok családtagok,
a kis park ismeri lépésem zaját
nyüzsgő utcák rám mosolyognak
az illatok, indulatok mindig várnak.

Mint oly sok évvel ezelőtt
mikor a felhőtlen a zsebembe költözött,
a dolgos idő hosszú szabadságra ment,
a fiatalságom büszkén, ingujjban
sétált a forró füllelt nyárban.

Én most már valaki más vagyok,
csak a fák, a terek, az őrangyalok,
egy-egy könnyedén bevehető kanyar bíztat,
még mindig bennem az a lelkes ifjú
kit akkor sietősen elkerült a baj, a bú.

Az épületek sárgák, óriások,
a járdán idegenek, anyátlanok,
örök visszatérő mind mi emlék
és kezet is nyújtanak nekem,
itt nevet a múlt s a jelen.

Szokás hatalma

már családtag a hatalom
ahogy a szokás hatalma
beköltözött a spájzba
vigyorog a folyóson
fújtat a hálósobában
elfogadom, hogy nem lehet árral szemben
vagy, ha mégis érdemes
érdemtelenül sodródnom az árral
olykor rosszkor rossz helyen vagyok
beletörődöm
mint az életfogytiglanos,
kinek minden napja ugyanaz
hogy közönyre fércelt félelemrojtok
tompítják a kedvemet
akasztanak meg és ki
idővel úgyis feladom
pont azok miatt
kik bíztatnak, hogy nehogy!
mégis idővel bebizonyosodik
csak utolsó marad, ki utolsóból első lehetett volna
ha idővel elfogynak a nappalok,
a napok, a tiszta poharak
a vágyak idétlen táncosok az erőtlen félhomályban
idővel anyátlanná válunk
mind újszerű kötődések helyettesítik
bizalmunk tárgyait

Pihenő emlékhelyek

Kegyeletből születő bátorságunk
először fényben fürdik,
táncolják, egymást álmodják szerepeink,
végül a vágyakaratunk elcsendesedik,
már a lélek simogat, érint, bandukol s vár,
hogy a halott elevenné eddze magát.
Megérkeztünk,
itt minden emlék otthonra talál,
pihen a kő, a szomorú, a számadás,
dombon megjelöl a hűvös homály.

Tartalom

1. Állomások.....	4
Bolond, ki nem hiszi.....	5
Csudajó	6
Élmény	7
Emlékét őrzöm	8
Kikelet-kor	9
Nyári kalandok.....	12
NyárON	14
Tanúim a kövek-kutak	16
Őszi szerelem.....	17
Prágai szonettky	18
Itt suhan az ősz	19
Fák a ködben	20
Víztükrön	21
Novemberi séta	22
Szép ez az ősz	23
Itt a tél	24
Télen.....	25
Fehér a hó.....	26

Szomorúan.....	27
Ahol nyugalom honol	28
Fölöttem... ..	29
Elcsituló félsz	30
Hajnal-ciklus	31
Este a városban	32
Ráérős reggel.....	34
Elmúló.....	35
Állomások	36
Érző útON	37
2. Szívinduló	38
A város felett	39
Csak	40
Egyszer még.....	41
Elhittem	42
Kerestem-kutattam	43
Maradandó	44
Merengő	45
Milyen furcsa	46
Összhangban	47

Együtt boldogan	48
Az ékköved.....	49
Kérdés.....	50
3. Üresjárat.....	51
Ellentmondóka	52
Csupán egyfélén	53
A csend ünnepén	54
Azt hiszem	55
Némaságom.....	56
Egy pillanat	57
Egyedül ébredtem	58
Egy érzés.....	59
Hinni fogok	60
Írás készül	61
Költészet napi	62
Könnyed vers	63
Magammal találkozni	64
Még nincs itt.....	65
Megint otthon	66
Papírkönnyű.....	67

Takarásból.....	68
Csendmelléki zönge.....	69
A kéz	70
Ahol én látom	71
Bevégzés.....	72
Végtelenül	73
Erdei séta.....	74
Ihlet nélkül.....	75
Lépéseim	76
Megőrizlek.....	77
Két tanka.....	78
Négysorosok.....	79
Magas dombon.....	80
Kérdőjelek.....	81
Kedves kis emlék	82
Paradoxonok.....	83
Legjobb otthon	85
Nosztalgia	87
Szokás hatalma	88
Pihenő emlékhelyek	89

